

Respiră poetul

Ionutz21

Respiră poetul

Respiră poetul prin gânduri și vise
Iar noaptea nu doarme că scrie-un poem
În loc de iubire și doruri încinse,
El pune-n cuvânt al vieții blestem.

Și plânge o dată de clipa umbrită
Și moare în gânduri și urlă de dor.
Pe mâna-i apare o rază strivită,
Căci luna în noapte îl vrea călător.

Iar el tot oftează sub farmecul lunii
Și scrie de viață, de sfinți și de morți...
Aici e mormântul, aici sunt străbunii
Și trupul și chipul prin vene îl porți.

Respiră poetul prin ochi de durere,
Răsună sfârșitul prin versu-i pustiu.
Privește la stradă și totu-i tăcere,
O umbră plutește iar pasul e viu.

Apune dorința căci prețul e mare
E aerul scump n-ai cum să-l plătești
Poetul mereu găsește-o scăpare
Și el te îndeamnă să-ncepi să iubești.

Iubind vei începe să nu mai cazi pradă
Și-n suflet să-ți crească mereu trandafiri.
Căci dragostea-i aer și viața-i o stradă,
Pe care-o parcurgi atât cât respiri.

Georgian Ionuț Zamfira 08.07.2021